

Grunder och huvudargument

Till stöd för sin talan åberopar sökanden fem grunder.

1. Första grunden

Som första grund har sökanden gjort gällande att kommissionen inte inledde det huvudsakliga granskningsförfarandet enligt artikel 108.2 FEUF trots att det förelåg allvarliga svårigheter. Kommissionen har förbisett att stödordningen enligt den tyska lagen om elprisbroms även gynnar ansvariga för laddningsstationer, trots att dessa inte är slutkunder utan energileverantörer.

2. Andra grunden

Såvitt avser den andra grunden har sökanden gjort gällande att det huvudsakliga granskningsförfarandet enligt artikel 108.2 FEUF borde ha inletts, eftersom kommissionen, på grundval av en fullständig undersökning, borde ha konstaterat att även om sådana ansvariga för laddningsstationer vilka samtidigt är både återförsäljare och leverantörer av laddningsström skulle komma att erhålla stöd, så gällde detta inte för rena leverantörer av laddningsström, såsom sökanden.

3. Tredje grunden

Genom den tredje grunden har sökanden gjort gällande att kommissionen gjorde en felaktig bedömning när den förklarade att stödordningen enligt lagen om elprisbroms till förmån för ansvariga för laddningsstationer är förenligt med den inre marknaden på grundval av artikel 107.3 b FEUF. Det framgår av TCF-meddelandet att stöd som är avsett att kompensera för de merkostnader som uppstår till följd av Rysslands anfallskrig i Ukraina på grund av den exceptionellt stora ökningen av elpriserna är förenligt med artikel 107.3 b i EUF-fördraget endast om det finns en mekanism som säkerställer att stödet även gynnar dem som påverkas av den allvarliga störningen av en medlemsstats ekonomi. Det finns ingen sådan mekanism när det gäller stödet till de ansvariga för laddningsstationer.

4. Fjärde grunden

Som fjärde grund har sökanden gjort gällande att den stödordning som föreskrivs i lagen om elprisbroms till förmån för ansvariga för laddningsstationer är oförenlig med den inre marknaden, eftersom den utan skäligen anledning snedvrider konkurrensen mellan å ena sidan rena laddningsströmsleverantörer och å andra sidan ansvariga för laddningsstationer. Stödordningen enligt lagen om elprisbroms gynnar endast laddningsströmleverantörer som samtidigt är ansvariga för laddningsstationer. Rena laddningsströmleverantörer erhåller däremot inte något stöd enligt lagen om elprisbroms. Detta ger de ansvariga för laddningsstationer en konkurrensfördel jämfört med rena laddningsströmleverantörer.

5. Femte grunden

Genom den femte grunden har sökanden gjort gällande att stödet till laddningsström inte är förenligt med direktiv (EU) 2019/944⁽¹⁾, eftersom stödet grundar sig på en fiktion som strider mot artikel 2.3 i direktiv (EU) 2019/944, nämligen att ansvariga för laddningsstationer är slutkunder, trots att de i själva verket är elföretag i den mening som avses i artikel 2.57 i direktiv (EU) 2019/944 och utför leveranser i den mening som avses i artikel 2.12 i direktiv (EU) 2019/944. Det selektiva stöd som endast beviljas ansvariga för laddningsstationer och inte beviljas rena laddningsströmleverantörer snedvrider konkurrensen, i strid med artiklarna 3.4 och 5.1 i direktiv (EU) 2019/944.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/944 av den 5 juni 2019 om gemensamma regler för den inre marknaden för el och om ändring av direktiv 2012/27/EU (omarbetning) (EUT L 158, 2019, s. 125).

Talan väckt den 8 maj 2023 – WG mot kommissionen

(Mål T-241/23)

(2023/C 235/72)

Rättegångsspråk: italienska

Parter

Sökande: WG (ombud: advokaten M. Velardo)

Svarande: Europeiska kommissionen

Yrkanden

Sökanden yrkar att tribunalen ska

- ogiltigförklara beslutet av den 5 maj 2022, genom vilka sökanden inte upptogs i förteckningen över godkända sökande för uttagningsproven EPSO/AD/380/19-AD7 och EPSO AD/380/19-AD9,
- ogiltigförklara beslutet av den 15 juli 2022 om avslag på begäran om omprövning av att sökanden inte upptagits i förteckningen över godkända sökande i uttagningsproven EPSO/AD/380/19-AD7 och EPSO AD/380/19-AD9,
- ogiltigförklara tillsättningsmyndighetens underförstådda beslut av den 11 februari 2023, efter det att Europeiska rekryteringsbyrån (Epsa) inte svarat efter mer än fyra månader, genom vilka sökandens klagomål enligt artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna som ingetts den 11 oktober 2022 avslogs, och
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Till stöd för sin talan åberopar sökanden sju grunder.

1. Första grunden: Åsidosättande av de rättsliga bestämmelserna om språkanvändning inom EU-institutionerna. Genomförandet av det skriftliga och muntliga provet på ett annat språk (engelska och franska) än sökandenas modersmål förhindrade en korrekt bedömning av deras kompetens, eftersom resultatet av proven även villkorades av deras språkkunskaper. Av detta följer även att artikel 27 i tjänsteföreskrifterna har åsidosatts.
2. Andra grunden: Åsidosättande av principen om likabehandling av de sökande, avsaknaden av en objektiv utvärdering av de sökande (domen i målet Glantenay) och åsidosättande av artikel 5.1 och 5.3 i bilaga III till tjänsteföreskrifterna. Vissa av dem har nämligen upprepat de skriftliga proven, vilka hade en betydligt lägre svårighetsgrad. Jämförelsen mellan de sökande vid genomförandet av proven på "assessment center" ändrades på grund av att uttagningskommittén inte i förväg hade kontrollerat att uppgifterna i "Talent screener" var riktiga.
3. Tredje grunden: Åsidosättande av motiveringsskyldigheten och den därmed sammanhängande principen om parternas likställighet i förarbetet (artikel 47 i stadgan om de grundläggande rättigheterna), eftersom sökandena inte hade kunnat få kännedom om den fullständiga motiveringen till att de uteslöts från uttagningsprovet innan talan väcktes. Detta har också lett till ett åsidosättande av principen om parternas likställighet i processen.
4. Fjärde grunden: Åsidosättande av artikel 5 femte och sjätte styckena i bilaga III till tjänsteföreskrifterna, genom att uttagningskommittén inte förde upp minst dubbelt så många sökande i förteckningen över godkända sökande jämfört med tjänsterna i uttagningsprovet.
5. Femte grunden: Åsidosättande av meddelandet om uttagningsprov, artikel 5 första stycket i bilaga III till tjänsteföreskrifterna och en uppenbart oriktig bedömning till följd härav, genom att sökandenas ledarskapsförmåga även bedömdes i uttagningsprov AD7, trots att denna parameter endast var förbehållen AD9.
6. Sjätte grunden: Åsidosättande av de principer som slagits fast i den rättspraxis som bygger på domen Di Prospero mot kommissionen och åsidosättande av artikel 27 i tjänsteföreskrifterna och av likhetsprincipen, eftersom det enligt meddelandet om uttagningsprov inte var tillåtet att delta i båda de två uttagningsproven för AD7 och AD9, samtidigt som vissa sökande som hade ansökt om att bli AD9 automatiskt omplacerades till förteckningen över godkända sökande för AD7.
7. Sjunde grunden: Åsidosättande av principen om likabehandling av de sökande och bristande objektivitet i bedömningarna på grund av bristande stabilitet i uttagningskommittén, på grund av de ofta förekommande förändringarna i uttagningskommitténs sammansättning och ordförandens bristande observation.